

ДВАНАЕСТ ДАНА

Путник је изашао на перон Аутобуске станице, погледао лево–десно, а затим лагано прешао калдрмисани простор до перона на другој страни, тамо где је био само један киоск с крофнама и са столом и две столице испред. Било је рано, још није било путника. Сео је на масивну дрвену клупу пред својим пероном. Број је проверио двапут. Умирен, реши да прочита новине. Док се извијао да их дохвати из џепа на путној торби, поглед му паде на црвени нотешчић поред саме бетонске стопе на коју се клупа ослањала. Обазре се још једном да провери да нема још некога, да власник нотеса није у близини да га може позвати и скренути му пажњу да је изгубио предмет који за њега вероватно није без вредности. Није било никога.

Путник подиже нотес па га отвори уместо новина које се спремао да натенане проучи. Првих неколико листова је било празно. Затим, неуједначеним рукописом уношене белешке с различитим датумима. Није их било много. Погледа пажљивије, по навици стеченој проучавањем дневних вести, и утврди да почињу од 15. јуна а да последња белешка има датум 27. јун.

„Дванаест дана“, прође му кроз главу. „А данас је 28. јун. Значи синоћ, вероватно. Ко зна на коју страну је отпутовао... или отпутовала... хм-хм. Не бих волео да ми се то деси.“ Поче да чита, без много радозналости.

***

15. VI

Јун је већ, и већ нас чекају врућине. Тако, једноставно и без формалности. До прекјуче је било хладно.

16. VI

Има људи који су толико немирни, увек у покрету, да се може помислити да они својим кретањем окрећу Земаљску куглу... као да се плаше да ће, ако они стану, стати и Земаљска кугла. Нас остале тако терају да будемо статични, из страха да ће се десити нешто страшно, да ће читав свет одлетети некуд, излетети из орбите.

17. VI

У аутобусу 59, на повратку из Земуна, једно велико „НЕ ОСЕЋАМ НИШТА“ на зиду.

Подсетило ме на технику 'слепи петао', ако се тако звала, памтим по паралели са оним како и ћорава кока нађе зрно. Говори о упорности, као у карате техници у којој се удара увек у исто место. Онај други не бежи, удрвени се некако, отрпи ударац и виче „Саа!“ . Док може, свакако. После се стрпошта. Нисам најбоље схватила.

(Можда зато што сам се и сама већ стрпоштала.)

18. VI

Мораш бити неко други у сваком односу. Питање је колико можеш бити тај неко други – за тај однос. За други цивилизацијски тренутак и други културни садржај. Али то су тајне интимности, тајне брака у сваком случају. (Не знам како је Заза Габор излазила на крај с толиким другим културним садржајима, ха-ха.) Треба наћи простора у себи за другог човека.

19. VI

Ако узмемо да је алфа позиција, а да је бета редовно стање већег броја различитих јединки, гама би били они трећеразредни и у сваком погледу инфериорни (примерци). Код животиња. Код људи, уместо јединки и примерака, појединци. Некад изгледа да је то једина разлика (ово јесте опште место, али ипак). Питам се да није тако настао онај погрдни израз 'гамад', с презиром за нечију упорну а неоправдану амбицију(!) Или не, сасвим нешто друго, гама код људи треба да значи распон нијанси које се виде у маси. Или обоје. Што се иде даље у бројеве, расте и број израза. То има логике, али то је стари свет. Свет дефиниција.

У информатичкој индустрији, 'бета' означава ниво усавршености, привременост садржаја. Често позивају добровољце да тестирају такве програме.

Занимљиво је да се на црно-белим фотографијама од двеју различитих боја може добити скоро сасвим иста нијанса сиве. У рекламној индустрији је кромпир-пире коришћен приликом снимања реклама уместо сладоледа – јер се сладолед сувише брзо топи. На слици је изгледао како треба. (Ово није најбољи пример, осим можда у погледу привида.)

Не знам како се у нашој људској стварности то бета-једначавање постиже и како се која особина вреднује, али оне очигледно могу бити и узајамно заменљиве у одговарајућим условима (по паралели са кромпиром и сладоледом).

У свему томе има сувише непознатих, ново стање нас просто изненади (пријатно или непријатно). Читава гама бета-стања (ха-ха). У нека будете гурнути вештачки, па и насилно. Осећате се глупо. Ја се осећам глупо.

20. VI

Пада ми нешто на памет, после неког драматичног лошег догађаја, код жртве се јавља осећај оскрнављености, суштинске измене бића (услед тога) – као да оно њено раније биће више не постоји. Изгледа да она тад одбија могућност постојања било ког другог универзума осим оног који види кроз своје очи. И то сâмо мора имати ужасне последице!

21. VI

„Мадам Тутли-Путли“, један анимирани филм. Постоји међу нама једна таква жена, али се ни за једну не може рећи да је баш сасвим таква. Или може, ипак. Или ипак не. Или ипак да. Можда ћу ја бити таква. Изгубљена међу успоменама. Као украс. Украсна жртва.

22. VI

Пренети поруку и нестати. Ђордано Бруно и бесконачан број светова. Он је, додуше, био спаљен.

Свет „Декамерона“, рецимо, више не постоји – одавно! У међувремену је нестало још неколико светова! Порука је остала уткана у све што знамо, у нашу слику света – кроз друга дела и кроз оно што се преноси као предање. Тако се Д. вратио својој правој природи, књижевног дела, и свом месту. Враћа нам се као успомена у тренуцима као

што је ова сад епидемија. Ипак, има и данас људи за које ће баш Д. бити оно дело које отвара врата, мења свест, свет, слику о људима и о уметности. Дивно!

23. VI

Тако деца путују кроз време, сидро им је бачено у сам простор. Ако га имају – или ако не морају да га подигну.

23. VI – поподне

Поглед кроз прозор: између ограде, шипки, врата и пода терасе. Облаци, зграде, жбуње. Пушкарница.

А кад би се висило наглавачке? Прескакао би се праг при уласку у собу, лустер би стајао насред собе као фонтана. И друге такве ствари. Још се сећам.

24. VI

Освета је увек грознија од дела, јер се човек свети, не само за дело, него и за потребу за осветом, за ремећење природног животног тока и нарушавање статуса, за изневерено поверење, за скрнављење.

25. VI

Времена има толико... ничега нема колико има времена. Стићи и утећи.

26. VI

Девиза: најкасније на време

27. VI

Готово. Лето је.

***

Путник подиже поглед кад опази да неко стоји пред њим. Била је то једна девојка, не сасвим млада, одевена за пут. Осмехнула му се.

– Видим, пронашли сте мој нотес. Због њега сам се вратила с аеродрома.

– Да – рече путник. – Извињавам се, био сам радознао. Мислим да сам све прочитао. Врло занимљиво. Време... данас је двадесет осми, знате.

– Ах – рече девојка нервозно. – Па, онда знате и сами. Надам се да не касним.

Пружио јој је тражени предмет без речи иако ништа није знао и сам. Она га брзо узе отварајући другом руком торбу која јој је висила преко рамена.

– Времена има таман колико је потребно за све што ће се десити. У секунду – рече смештајући пажљиво нотес међу друге ствари у својој торби. Затим се исправи и подиже главу.

„Веруј ми“, говорио је њен поглед. Окрене се да пође.

– Чекајте! – узвикну путник скоро очајно. Она се није заустављала. – Шта ће се десити? Чекајте. Јесте ли понели...

Хтео је да каже „оружје“, али је девојка већ била замакла за ограду која је делила пероне од станичних холова и његов поглед је једва успевао да прати њену јакну у гужви. Видела се као мрља јасне боје. Затим је и то нестало. Остао је да седи на клупи и да гледа испред себе. Један голуб је штрпкао парченце хлеба. Одскакивало је по асфалу. Затим је долетео још један.

Мало помало искупило се мноштво света. Свуд унаоколо пртљаг и галама. Путник намести маску на лице. Треба бити одговоран. Посматрао је групу деце и питао се да ли би више волео да добије кромпир-пире или сладолед. Није могао да се одлучи, звучало је глупо, то су ипак две сасвим различите ствари. Девојка је сад деловала сасвим нестварно. Ништа више није подсећало на злу коб.

Ускоро ће и аутобуси, један за другим. На све стране.

Надао се да ће добити место поред прозора.

(2020)